

Hortensia

Der var engang den yndigste lille pige. De første mange måneder af hendes liv, levede hun i en blomst. Den skærmede hende og varmede hende. Hun blev født en solrig majdag, hvor anemonerne lige var sprunget ud i skoven. Det gjorde de hvert år, når hun havde fødselsdag. En dag kom dame og mand tilfældigt forbi blomsten. De så den lille pige og udbrød: "Næh, hvor er hun smuk, Næh, hvor er hun dejlig." De spurgte hende, om hun ville med dem hjem, de savnede sådan en dejlig lille pige. Hun sagde: " Ja, tak." Det ville hun gerne. Damen og manden løftede hende forsigtigt op og bar hende hjem til, hvor de boede. Det var et skønt sted, et lille hus, skove, marker. Der var også en å og en stor sø.

Hun kom til at bo tæt ved skoven og kunne gå der og se anemonerne, når de sprang ud. På hendes fødselsdag. Forstås. Det gjorde de hvert år, sprang ud i blomst. Smukt tæppe var der i skovbunden med hvide blomster. En fødselsdags gave.

Hun havde to større søskende, men det vidste hun ikke noget om, før hun blev ældre. Hun så dem aldrig. Hun var så yndig og fin. Et glad lille barn, med nysgerrighed på livet. Moren og faren kaldte hende Hortensia, for hun var i blomsten hortensia, da de mødte hende første gang.

Hun voksede op langt ude på landet en lille bitte by. Ja, den er da vist endnu. Det var en skøn lille by, der var enge, søer og skove. Ydermere var der også et kongeslot. På slottet boede ikke en konge, men en greve. En rigtig en. Forstås.

MEN..... pigens far blev så syg, så syg og moderen havde så travlt med at passe sin syge mand, at hun glemte helt at tage sig af Hortensia. Så hun tullede rundt i sin fødeby, medens moren havde travlt med at passe den syge far.

Det blev vinter det blev vår mange gange.

Den lille Hortensia, som nu havde vokset sig større, elskede at færdes i skoven, i vandet og hos menneskene i byen. Hun kendte ikke til ondskab, det fandtes ikke i den lille by. Nogle mennesker i byen var sære og mærkelige, men det vænnede hun sig til. Hun elskede blomsterne, fuglene træerne og alt der var levende, havde megen glæde over det.

Den lille pige legede ved slottet, der hvor greven boede, og især hvor hestene var. Hun havde engang fået lov at sidde på en stor hest, medens karlen trak den. Det glemte hun aldrig. Så da hun var stor nok, fik hun lov at lære at ride på heste.

Hun var så glad for hestene, at hun brugte det meste af dagen hos dem. Så store og varme som de nu var. Hun talte med dem og de forstod hende. Hun forstod dem. Hun gav dem kærlighed og det elskede hestene.

Om aftenen, når Hortensia kom træt hjem, opdagede hun ikke, at faren var væk. Det var så tit, han ikke var der. Ofte var moren der heller ikke. De var rejst for, at den syge far skulle få det bedre et andet sted. Der var så en anden til at give den lille Hortensia mad og bad. En dag ser pigen, at moren græder. Forstod ikke hvorfor, men noget var galt. Der gik mange år før Hortensia fandt ud af, at faren var død.

Han orkede ikke at være så syg mere. Hans børn skulle ikke have så syg en far. havde han sagt.

Det var der ingen, der havde fortalt den lille pige. Eller også havde hun ikke forstået noget. Og ingen ville fortælle, hvad som var sket. Hortensia fik skældud, når hun spurgte. Det taler, vi ikke mere om, blev der sagt.

Hortensia vidste stadig ikke noget, og følte sig uden for de mange hemmeligheder. Hvorfor ville de ikke fortælle noget?

Så går der mange år, den lille Hortensia passede hestene og legede med andre børn.

I den store verden mødte hun Ridderen på den hvide hest. Ingen andre kunne ikke se, hvor smuk han og den hvide hest var. Men Hortensia kunne. Han var smuk og hesten ligeså. Det syntes hun. Ridderen ville så gerne have et barn med Hortensia, som nu var blevet stor og smuk og sikkert ville blive en god mor for hans barn. De fik den skønneste lille pige, men hun var noget temperaments fuld. Hun hylede og skrålede, når alt ikke lige var godt for hende. Og faren flygtede over hals og hoved, da hans fine riddersind, ikke kunne holde til al den støj. Så Hortensia passede den lille pige alene. Alt var godt, men hårdt for hende.

Sådan går der mange år. Hortensia arbejdede, vaskede og passede alt godt. Hun var en stærk pige, som kunne tage fat i det, som måtte gøres. Hortensia elskede sin lille datter og sørgede godt for hende. Hun glemte helt sig selv, så travlt havde hun. En vinter dør Hortensia`s egen mor. Det tog mange år for hende at dø og inden hun døde, fik de talt om, hvad som var sket, dengang hendes far ikke orkede at leve mere. Det var godt for dem begge. At tale. Så vidste hun da det. Hortensia. Ved Begravelsen af moren, forstod Hortensia, at hendes søskende slet ikke kunne lide hende. Aldrig havde kunnet. Hortensia tog for megen plads og de følte, at hun skubbede dem til side. De kunne heller ikke fordrage deres egen mor, men evnede eller ville ikke tale om det. De hånede hende og grinte af hende, det hadede Hortensia.

Det var såmænd, nok sådan, at de heller ikke kunne fordrage sig selv. Der var rigtig meget, de ikke kunne fordrage. Det syntes Hortensia var synd for dem. Det gjorde hende så ked af det, at ingen ting var, som hun havde troet. Hun var helt forstumlet længe. Faktisk blev der aldrig talt sammen i Hortensias familie. Ikke om noget vigtigt altså. Det taler vi ikke om, var det, hun huskede blev sagt, hver gang Hortensia ville tale om noget.

Hortensia syntes, som yngre ikke, det var mærkeligt. Hun kendte ikke andet. Sådan havde det jo altid været. For hende. Hun vidste og kendte ikke til andet, Hun var jo bare en lille pige. Hun passede sig selv og havde det dengang godt med det. Hun blev ved at være en lille pige inderst inde. Var så godtroende, troede på alt, hvad andre sagde til hende

Hun gjorde, hvad andre forventede af hende og glemte rent at tænke på, hvad hun selv ville. Det havde hun aldrig fået lært, kun lært at være flink og lydige. Og det var hun. Flink og lydige, ellers troede hun ikke, at de elskede hende. Det var noget grumme noget. Det tænkte hun mange år senere.

Så går der flere somre og vintre.

MEN....

så kom Ridderen på den sorte hest sprintende forbi hende, hun griber hans hånd, som var de bestemt for hinanden. Det var hun ikke i tvivl om.

De bygger deres lille elskov slot et hemmeligt sted. Der boede de i mange år, bestemt for hinanden. Men Ridderen på den sorte hest kunne blive så arrig, så sur og vranten, når han ikke fik sin vilje. Tit gik han sin vej, når han var sur, gik i flere dage. Hortensia blev hjemme og passede sin datter og ventede. Med tiden blev Hortensia klogere og lærte, at selvom folk og ridderen på den sorte hest, skældte hende ud, var det nogen gange sig selv, de skældte ud på.

Sådan var der jo så meget.

Tit er alting noget andet, end det ser ud til først. Hortensia begyndte at tænke selv. Helt uvant. Især ridderen på den sorte hest, kunne være slem, og jo mere slem han var ved Hortensia, jo stærkere blev hun i troen på, at det ikke var hende, som der var forkert. Modgangen gjorde hende stærk. Hun havde noget at kæmpe for, sin datter og sig selv.

Hun blev stærk. Han fik hende ikke druknet, men gjorde hende stærk. Det var godt.

Ridderen på den sorte hest var vred på hende, vred på verden og da der var gået mange år på den måde, besluttede den voksne Hortensia, at det måtte have en ende med den sorte ridder.

Man kan jo nemt spille sit live på den måde., tænkte hun.

Som tænkt så gjort, den sorte ridder flyttede over til en anden lille pige, som heller ikke havde lært at elske sig selv.

Hortensia vidste ikke lige først, hvad hun skulle stille op med sig selv. Hendes datter var ikke mere hjemme, så nu skulle hun kun tænke på sig selv. Når hun så på sig selv udefra, kunne hun se en gammel kone. Når hun så på sig selv indefra, så hun kun en lille pige. Det var forunderligt. Sådan var der så meget. Hortensia gik i øst og vest for at finde svaret, som kunne gøre hende klogere. Hun mødte den ene og den anden, og en dag mødte hun en gammel klog kone, vidt berømt i landet. Hun ville spørge den kloge kone, hvad livet egentlig gik ud på. Hvorfor det var sådan et rod. Det hele. Det spørgsmål kunne hun ikke selv besvare. Hun var kun forvirret og ked af det.

Den kloge kone fortalte mangt og meget om jordens rige og om himlen bag skyerne. Hun kunne se om bag skyerne, se hvad som fandtes der. Fortalte om alle de engle skarer, som boede deroppe. Alle engle hjælper, de som ikke kan selv. Hvis du spørger dem, englene.

Sådan går der mange dage. Hortensia fandt englene, den gamle kloge kone havde lært hende om. Englene lærte hende elske sig selv. At se det gode i alt. Det man elsker, er man god ved. Præcis som med blomsterne, hestene, hunden og katten.

Alt som bliver elsket gror.

Hun lærte at pleje og passe sig selv, som hun plejede og passede sin have, hund og kat. Hortensia låste sin eget slots port. Måtte have ro. Og selvfølgelig en lang snak med englene. Der må være ro. Hun passede sin have, vandede sine blomster, passede sin hund og kat. Det elskede hun, den ro og glæde som indfandt sig, gjorde hende godt.

Lille Hortensia var nu blevet en ældre kone, benene og ryggen værkede, men hun holdt meget af sin datter, sin hund og sin have. Blomsterne blev smukkere og smukkere jo mere, hun talte til dem.

Efter Hortensia havde lært englene at kende, kunne hun nemmere have det godt med alt, som var. Hun talte til englene, bad til englene. En nat kunne hun ikke sove, hun tumlede med tunge tanker. Pludselig kom en engel med store vinger svævende ned til hendes kind og kyssede hende. Hortensia vidste englene havde set, hun var i nød.

Så det var nemt at finde roen igen.

Hun passede sin have, sin hund og kat. Fandt sit hjerte igen og glæden.

Sådan går der mange dage.

Den ældre Hortensia passer sin have, sin hund og kat. Står ved sine blomster og lågen. Hun skuer ud i horisonten. Ser for sig Ridderen på den røde hest komme forbi og gribe hendes hånd.

Hun griber hans hånd og de vil nu sammen sidde på den store græsklædte bakke og se solnedgangen over deres fælles rige. Hesten, hunden og katten er med dem, for de holder så meget af hinanden alle sammen. Oven over svæver englene og holder øje med, at alt er i orden, som det bør være.

Sin datter så Hortensia ikke meget. Hun havde sit eget liv, på den måde hun nu ville have det. Sådan må det være.

Hortensia levede i ro med dyrene og sin have. Det kunne hun lide. Hver dag.

Englene svævede over hende. Hver dag.

